

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 4/2013, de 7 de maig, sobre el Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, de mesures de suport a l'emprenedor i d'estímul del creixement i de la creació d'ocupació

Conclusions del Dictamen:

***Primera.** L'article 39, apartat dos, del Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, de mesures de suport a l'emprenedor i d'estímul del creixement i de la creació d'ocupació, pel que fa al paràgraf cinquè que afegeix a l'article 43.2 de la Llei 34/1998, de 7 d'octubre, del sector d'hidrocarburs, no vulnera les competències de la Generalitat de l'article 133.1 EAC si s'interpreta en el sentit exposat en el punt 1 del fonament jurídic tercer d'aquest Dictamen.*

Adoptada per unanimitat.

Aquest precepte estableix que els instruments de planificació territorial o urbanística no poden regular aspectes tècnics de les instal·lacions de subministrament detallista de productes petrolífers o exigir una tecnologia concreta. Podem entendre per «aspectes tècnics» les característiques específiques i reglades exigibles al disseny d'aquestes instal·lacions, per tal de garantir la màxima seguretat en el seu funcionament i la qualitat del servei, entre altres paràmetres. No s'han d'interpretar, doncs, com a exigències relatives a l'edificació, als usos del sòl o a les normes pròpies del planejament urbanístic.

Es tracta d'una mesura d'ordenació del sector petrolífer que té la finalitat d'evitar les traves que es podrien posar a la instal·lació d'estacions de servei com a conseqüència de la imposició de requisits tècnics o tecnologies en instruments normatius que no són idonis ni adequats per fer-ho. Interpretada així, no s'emmarca dins la matèria relativa a l'ordenació del territori i urbanisme sinó dins la de l'energia, en la qual la Generalitat té una competència compartida que, pel que fa a les estacions de servei, es concreta en «l'atorgament de les autoritzacions de les instal·lacions corresponents i l'exercici de les activitats d'inspecció i control de totes les instal·lacions existents a Catalunya» (art. 133.1.b EAC) i «[e]l desplegament de les normes complementàries de qualitat dels serveis de subministrament d'energia» (art. 133.1.c EAC).

Així mateix, no conté cap referència al titular de la competència per establir els requisits tècnics indicats, motiu pel qual no impedeix que la Generalitat pugui establir reglamentàriament normes complementàries de qualitat en els serveis de subministrament, com tampoc no impedeix que la Generalitat continuï exercint les seves funcions de control de les instal·lacions, aplicant la normativa estatal vigent.

***Segona.** L'article 39, apartat dos, del Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, pel que fa al paràgraf sisè que s'afegeix a l'article 43.2 de la Llei 34/1998, de 7 d'octubre, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 149.5 EAC.*

Adoptada per unanimitat.

Aquest precepte conté dos incisos que preveuen la compatibilitat de les instal·lacions de subministrament de combustibles al detall amb els usos del sòl per a determinades activitats comercials, industrials o d'inspecció tècnica de vehicles, i per a activitats amb nivells de perillositat, residus o impacte ambiental similars als d'una estació de servei. El primer estableix una compatibilitat general i absoluta entre l'ús dominant (el que correspon a les activitats dels centres comercials, establiments d'ITV i polígons industrials) i l'ús complementari (l'estació de servei), que produiria canvis substancials i derogacions en els instruments de planificació corresponents, tot permetent, al marge d'aquesta

planificació, la instal·lació il·limitada d'estacions de servei. Imposa, doncs, una regla general de compatibilitat d'usos del sòl que opera en qualsevol circumstància i sense cap límit.

El segon incís du a terme una ampliació suplementària de gran envergadura: l'estació de servei, a efectes d'usos del sòl, ja no apareix com a secundària de cap altra activitat (comercial, industrial o d'ITV), sinó que adquireix plena autonomia, és a dir, qualsevol espai pot ser apte per instal·lar-hi una estació de servei, sempre que el planejament urbanístic hi hagi previst un ús del sòl apte per a activitats «amb nivells similars de perillositat, residus o impacte ambiental».

Tots dos incisos imposen regles d'usos del sòl pròpies de la normativa urbanística, per la qual cosa suposen un impediment per a l'exercici de la competència de la Generalitat de «regulació del règim urbanístic del sòl, que inclou, en tot cas, la determinació dels criteris sobre els diversos tipus de sòl i els seus usos» (art. 149.5.a EAC).

Tercera. *L'article 40 del Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, pel que fa a l'apartat 3 que incorpora a l'article 3 del Reial decret llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis, no vulnera les competències de la Generalitat de l'article 149.5 EAC si s'interpreta en el sentit exposat en el punt 3 del fonament jurídic tercer d'aquest Dictamen. Adoptada per unanimitat.*

Aquest precepte prohibeix als òrgans municipals la denegació de la instal·lació d'estacions de servei o d'unitats de subministrament de carburants a vehicles en establiments comercials individuals o agrupats, centres comercials, parcs comercials, establiments d'inspecció tècnica de vehicles o zones o polígons industrials, per la mera absència de sòl qualificat específicament per a això.

Aquesta norma desenvolupa i reforça la plena eficàcia dels apartats 1 i 2 del mateix article 3, que estableixen *ope legis* una compatibilitat específica d'usos, permetent la incorporació d'una estació de servei en els centres comercials, estacions d'ITV i polígons industrials, i preveuen que la llicència municipal d'aquests establiments porti implícites les necessàries per a les instal·lacions de subministrament de combustibles. S'interpreta que l'esmentat apartat 3 no comporta que no s'hagin de dur a terme per part de l'Administració de la Generalitat i l'òrgan municipal els controls administratius específics requerits per a ambdues instal·lacions i que no s'hagin de respectar les condicions tècniques que se'ls exigeixen específicament, en compliment de la normativa vigent que en cada cas sigui aplicable. Per tant, com a conseqüència d'aquesta activitat de control, l'òrgan municipal podrà denegar la instal·lació de l'estació de servei quan sigui procedent, amb l'única excepció de la indicada manca de sòl específicament qualificat per a aquesta activitat.

Quarta. *L'article 40 del Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, pel que fa a l'apartat 4 que s'addiciona a l'article 3 del Reial decret llei 6/2000, de 23 de juny, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 121.1 EAC. Adoptada per unanimitat.*

Aquest precepte estipula que la superfície de la instal·lació de subministrament de carburants no computi com a superfície útil d'exposició i venda al públic de l'establiment comercial en què s'integri, als efectes de la normativa sectorial comercial que regeixi per a aquests.

Atès que el còmput de la superfície de venda i exposició al públic és utilitzat per la legislació comercial catalana com a criteri bàsic per a la classificació dels equipaments comercials, amb gran rellevància per a l'aplicació d'aquesta normativa, l'apartat 4 dictaminat s'ajusta a la submatèria prevista a l'article

121.1.d EAC («La classificació i planificació territorial dels equipaments comercials i la regulació dels requisits i del règim d'instal·lació, ampliació i canvi d'activitat dels establiments») com a competència de la Generalitat, sense que l'Estat pugui intervenir en aquesta qüestió, tal com es desprèn de forma lògica de la jurisprudència constitucional en la matèria.

Barcelona, 9 de maig de 2013